

[Aksel Larsen.]

svares af ministeren senest på den tiende mødedag efter, at samtykket til dens fremme er givet. Det står udtrykkeligt i forretningsordenen, at såfremt den minister, som forespørgslen er rettet til, anser det for at være i strid med landets interesser, at en offentlig debat om den pågældende sag finder sted indenfor den nævnte frist, giver han forespørgeren meddelelse herom. Jeg har ikke modtaget nogen sådan meddelelse. Ministeren har ikke påberåbt sig, at det ville være skadeligt for landets interesser at diskutere Danmarks udenrigspolitik i dag. Han og tinget har accepteret, at forespørgslen blev stillet. De vidste, at fristen for dens besvarelse ville udløbe i dag, og det er ikke alene i strid med al mulig parlamentarisk praksis, men det er simpelthen en uartighed, at ministeren så tillader sig her at undlade at besvare den forespørgsel, som han har forpligtet sig til at besvare, og som han skulle besvare i dag.

Det er fuldstændig rigtigt, at ministeren har sagt til mig, at der ville blive stillet en anden forespørgsel af andre partier. Ja, men det ændrer ikke det forhold, at vor forespørgsel er stillet. Jeg ved godt, hvorfor man i sin tid indstillede sig på at tage debatten senest i dag, idet jeg var klar over, at man så nok ikke havde gjort det på grundlag af vor forespørgsel, men sørget for, at en forespørgsel fra anden side kunne komme på dagsordenen et punkt foran vor forespørgsel, for man havde dengang regnet med, at de 4 udenrigsministres Berlin-konference kunne være afsluttet i dag, og man har ikke ønsket at få en debat om Danmarks udenrigspolitik og Danmarks forhold til Tyskland, medens udenrigsministrene endnu holder møde i Berlin. Efterhånden som tiden gik, viste det sig, at de lønlige håb om en afbrydelse af udenrigsministerkonferencen ikke gik i opfyldelse, og så vælger man denne metode, som jeg ikke skal karakterisere nærmere, for i hvert fald at skyde den udenrigspolitiske debat ud endnu et stykke tid. Dog kan

jeg ikke rigtig se, hvad man opnår derved, for der synes da ikke at være udsigt til, at udenrigsministerkonferencen i Berlin er sluttet til på onsdag.

Under alle omstændigheder kan det ikke være vor sag, når vi bliver behandlet på den måde, som tilfældet er, at hjælpe til på fredsommelig måde at rage ministerens kastanier ud af ilden ved at gå med til en udsættelse af debatten, og vi kunne reelt ikke gøre det af den simple grund, at vi mener, det er nødvendigt, at man her diskuterer Danmarks udenrigspolitik og Danmarks forhold til Tysklandsproblemet, medens udenrigsministerkonferencen finder sted. Vi ville have fundet det rimeligt, om denne debat havde fundet sted, før udenrigsministerkonferencen trådte sammen eller i konferencens begyndelse, og årsagen til, at vi fremkom med vor forespørgsel, var netop, at vi ville medvirke til, at dette kunne ske. Det er ikke rimeligt at vente med at diskutere Danmarks stilling til de problemer, som man forhandler om i Berlin, til konferencen er sluttet, og det så meget mindre, som Danmark har ret og efter min mening pligt til at sige sin mening til de 4 udenrigsministre og de af dem repræsenterede magter om de problemer af interesse for Danmark, som forhandles på konferencen.

Hovedspørgsmålet på konferencen i Berlin og i hvert fald det spørgsmål, som i ganske særlig grad må og bør interessere Danmark, er så ganske øjensynligt spørgsmålet om Tyskland, om Tysklands enhed, om de former, hvorunder denne enhed kan tilvejebringes, og navnlig spørgsmålet om, hvorvidt Tyskland skal yde et bidrag til at sikre freden i Europa, eller Tyskland skal blive et arnested for krig i Europa. Nogle af stormagterne ønsker et oprustet Vest-tyskland og vil kun gå med til tysk enhed, hvis hele det forenede Tyskland kan oprustes som et led i en såkaldt vestlig militæralliance, hvadenten det så bliver under Europahærens former, eller det på grund af folkenes modstand, bl. a. i Frankrig, bliver udenom Europahæren, som Ameri-